

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **M. L.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2020, č. j. KUJCK 131169/2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 8. 2020, č. j. 55 A 3/2020 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se vrací opakovaně zaplacený soudní poplatek ve výši **5 000 Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 1. 2020, č. j. KUJCK 131169/2019, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dačice, Odbor dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), který rozhodnutím ze dne 24. 7. 2019, č. j. ODO/16944 - 19/URBP, uznal žalobce vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 9. 7. 2018 v 13:35 hod v zastavěné části obce Dačice na silnici II. třídy v ulici Kapetova, ve směru jízdy od centra, jel nedovolenou rychlostí, neboť mu byla v tomto úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/hod. naměřena rychlost 60 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$ mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 57 km/hod. Za spáchání přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl.

[3] Nesouhlasil s žalobcem, že při měření rychlosti došlo k tzv. *slip effectu*, kvůli němuž měl být negativně ovlivněn výsledek měření rychlosti. Měření rychlosti bylo provedeno rychlometrem ověřeným Českým metrologickým institutem (dále jen „ČMI“), schváleným k používání na území České republiky. Jednalo se tedy o měřidlo ve smyslu zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o metrologii“). Rychloměr ovládal proškolený policista, záznam o přestupku prokazuje naměřenou rychlost a obsahuje veškeré podstatné údaje o průběhu měření. Ze snímku z měření bylo patrné, že záměrný kříž se nacházel v přední části vozidla (nachází se celý na vozidle). Argument, že přesnost měření byla ovlivněna tzv. *slip effectem*, žalobce nijak neprokázal. Správní orgány nepřikročily k navrhovanému dokazování videi ze serveru youtube.com kvůli stavu důkazního řízení. Navrhovanými důkazy vyšetřovacím pokusem a znaleckým posudkem se žalovaný zabýval v rozhodnutí na str. 4 a odmítl je pro nadbytečnost a účelovost. V případě žalobce byl užit certifikovaný rychloměr a nebylo prokázáno, že při jeho užití došlo k rozporu s Návodem k obsluze (dále jen „Návod“) s přímým dopadem na správnost měření. Vyjádření ČMI nepředložil žalobce ani správním orgánům ani krajskému soudu, i když jeho předložení deklaroval v žalobě. Správní orgány ani krajský soud neměly povinnost za dané důkazní situace obstarat tuto listinu z vlastní iniciativy. Krajskému soudu je známo, že žalobce požádal ČMI o různá vyjádření, z nichž však plyne pouze to, co je zřejmé i ze samotné certifikace rychloměrů, a to povinnost dodržovat Návod při jejich využití. Správní orgány měly dostatečné důkazy k prokázání spáchání přestupku. Provedení Návodu jako důkazu by v takové situaci bylo nadbytečné a v rozporu s procesní ekonomikou, jelikož správní spis obsahuje veškeré podklady pro zachycení správnosti provedeného měření u zjištěného přestupku.

[4] K námitce o výši pokuty uvedl, že nemá pochybnosti o její zákonnosti a přezkoumatelnosti. Ukládání sankce za správní delikty a rozhodování o její výši se děje ve sféře volného správního uvážení. Správní orgán I. stupně se při svém rozhodování o uložení sankce zabýval materiální stránkou přestupku, zákonem chráněným zájmem i okolnostmi spáchání projednávaného přestupku. Vyslovil se též ke skutečnosti, že žalobce byl pachatelem řady dopravních přestupků. K tomu přihlédl pouze v rovině hodnocení jeho osobnosti. Krajský soud se ztotožnil s názorem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013 - 49, č. 2912/2013 Sb. NSS, že správní orgány mohou ze skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal obdobné či další přestupky, vyvodit závěry o jeho sklonech k porušování pravidel provozu na pozemních komunikacích. Správní orgán I. stupně dále přihlédl k záznamům v evidenční kartě řidiče a zhodnotil žalobce jako řidiče, na kterého nelze pohlížet jako na bezúhonného, ostatně ani po dosud uložených trestech svého jednání nezanechal. Na úseku komunikace, kde k přestupku došlo, lze v čase jeho spáchání očekávat zvýšení pohybu chodců a vozidel, což bylo dostatečně zdůvodněno v rámci úvah o výši trestu. Na nutnosti dodržovat dopravní předpisy nemění nic ani skutečnost, že v projednávaném případě došlo k mírnému překročení o 7 km/hod.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody spadají pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Nesouhlasí se závěrem, že provedení Návodu bylo nadbytečné. Není možné dokázat, že měření proběhlo v souladu s Návodem, když jeho obsah nebyl prokázán v řízení. Ani samotná skutečnost, že rychloměr zobrazil fotografii, neprokazuje, že by bylo měřeno v souladu s Návodem, neboť ji popírá sám ČMI, který tyto rychloměry schvaluje. ČMI se k projednávané věci vyjádřil tak, že žádný rychloměr nemá funkci, která by hlídala dodržení všech bodů Návodu.

pokračování

Předmětem jeho žalobní výtky nebylo, že správní orgán odmítl provést navržený důkaz, nýbrž to, že učinil závěr o souladu měření s Návodem, ačkoliv o něm nebylo provedeno dokazování. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016 - 31, pokud nebyl Návod měřícího zařízení proveden jako důkaz, nemohly správní orgány konstatovat jeho dodržení. Krajský soud tak měl posoudit, zda byl konstatován soulad měření s Návodem a zda byl k tomu proveden důkaz. Jelikož Návod k důkazu proveden nebyl, měl aplikovat právní názor z výše uvedeného rozsudku. K tvrzení o nepřiložení vyjádření ČMI uvádí, že jej přiložil jako přílohu své žaloby.

[7] Ohledně výše pokuty namítl, že právní předpis neumožňuje, aby o její výši bylo rozhodováno na základě selektivního výběru jedné nebo dvou přitěžujících okolností a pomnutí okolností zbylých. Je absurdní, aby správní orgán vybral pouze jednu okolnost, která je v jeho neprospěch, a podle ní rozhodl o výši sankce. Správnímu orgánu vyplývala povinnost přihlídnout k míře zavinění z § 38 písm. e) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Přestupek zavinil ve formě nevědomé nedbalosti, tedy okolnosti jdoucí v jeho prospěch. Tuto otázku pomínuly jak správní orgány, tak krajský soud. Také nijak nepřihlédly k tomu, že se přestupek obešel bez následků. Závěr, že v rozhodnutí o uložení sankce musí být zohledněna všechna kritéria, která jsou spojena s výší sankce, vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019 - 28.

[8] Správní orgán I. stupně rozhodl na základě neprokázané okolnosti, a to tvrzení, že v době spáchání přestupku byl na silnici zvýšený provoz. V čase, kdy k přestupku došlo (mezi jednou a druhou hodinou odpoledne), je však provoz na silnici velmi mírný, co je obecně známou skutečností. Z pořízené fotografie vyplývá, že na ulici v čase měření nebyl jediný chodec, cyklista či vozidlo. Stěžovateli tak byla k tíži kladena okolnost, která nebyla pravdivá ani prokázaná a která byla v rozporu se spisem. Správní úvaha tak v tomto případě vybočila z mezi logiky, příp. byla zneužita. K námitce nepřihlédnutí k mírnému překročení nejvyšší dovolené rychlosti se krajský soud vyjádřil tak, že i mírné překročení je společensky nebezpečné a naplňuje skutkovou podstatu přestupku. Nic takového však nerozporoval, pouze namítl, že míra překročení nejvyšší dovolené rychlosti měla být hodnocena jako okolnost polehčující.

[9] Následně stěžovatel na dvanácti stranách uvádí svůj nesouhlas s vyvěšením jména svého zástupce na webových stránkách NSS a polemizuje s rozhodnutími NSS i jiných soudů, které se již touto otázkou zabývaly. Požaduje předání stížnosti státní správě NSS.

[10] Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout. K námitce neprovedení důkazu Návodem uvedl, že není účelem řízení o projednávaném přestupku, aby správní orgány vždy prokazovaly soulad měření s Návodem. To, že byl měřič rychlosti řádně ověřen v souladu s Metodickým postupem při ověřování laserových rychloměrů, bylo zřejmé z přiloženého ověřovacího listu silničního rychloměru. Návod je pouze jakýmsi manuálem, který slouží k obsluze zařízení, navíc je po celou dobu součástí spisového materiálu a zástupce stěžovatele se s ním seznámil při ústním jednání dne 28. 1. 2019. Základním nástrojem pro zjištění správnosti měření je záznam o přestupku, ve kterém je zdokumentováno měřené vozidlo prostřednictvím fotografie z provedeného měření se všemi údaji, které jsou potřebné k měření. Zařízení je plně automatické a k zaznamenání měření dojde pouze v případě řádného měření. Ze správního spisu, je zřejmé, že obsluha byla řádně proškolená, a není tedy pochyb o řádném způsobu obsluhy použitého laserového měřiče. Správní orgány neměly povinnost provést důkaz Návodem, jelikož z předložených podkladů nevznikly žádné pochybnosti o správnosti provedení měření (viz rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013 - 61). Takovou kontrolu je třeba provádět pouze, pokud by vyvstaly pochybnosti o správnosti postupu z předložených podkladů. Námitkou ohledně tzv. *slip effectu*, tedy efektu skluzu, nelze zpochybnit měření daným

rychloměrem, jelikož ten prošel ověřovacím procesem dle zákona o metrologii. Laserový měřič *ProLaser III* pracuje na principu laserového paprsku, který měření řádně zaznamenal tak, že se měřicí kříž nacházel na přední části vozidla s jasně čitelnou registrační značkou vozidla. Úhel laserového paprsku s okrajem vozovky či povrchem nemá pro výsledek měření žádný význam. Rozhodné je pouze to, aby mezi rychloměrem a cílem nebyla optická překážka, která v daném případě nebyla. Fotografie jsou navíc generovány programem, se kterým nelze manipulovat. Pokuta byla uložena na samé horní hranici zákonného rozpětí z důvodu zájmu společnosti na tom, aby nedocházelo k porušování pravidel provozu na pozemních komunikacích. Překročení rychlosti bylo zjištěno kolem 13.35 hod., kdy je na komunikaci vysoký pohyb vozidel a osob. Přihlédl též k evidenční kartě řidiče obsažené ve správním spise, podle které stěžovatel porušil silniční předpisy opakovaně. Sankce 2 500 Kč je v takovém případě zákonná a řádně odůvodněná. K formě zavinění připomíná, že dle zákona o přestupcích postačí k odpovědnosti za porušení právní povinnosti zavinění z nedbalosti. V rozhodnutí je tak dostatečně stanovena forma zavinění.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] NSS posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] K první námitce směřující proti neprovedení důkazu Návodem NSS uvádí, že jeho provedení v řízení nebylo k prokázání skutkového stavu nutné. K naměření překročení dovolené rychlosti byl použit ruční laserový měřič rychlosti *ProLaser III*, jehož Návod je uveden na č. 1. 8 - 9 správního spisu. Jak vyplývá z Ověřovacího listu na č. 1. 10 správního spisu, zkouška funkčnosti tohoto měřiče proběhla dne 20. 12. 2017 a platnost jeho ověření platila do 19. 12. 2018, tedy více jak pět měsíců ode dne spáchání přestupku. K užívání tohoto zařízení byl dle Protokolu o proškolení obsluhy (č. 1. 5 správního spisu) proškolen strážník Stanislav Zelenka, který jej následně obsluhoval dne 9. 7. 2018. Záznam o spáchání přestupku (č. 1. 3 správního spisu) obsahuje údaje o osobě pachatele a jeho vozidla a dále dobu a místo spáchání přestupku a naměřenou rychlost. Součástí správního spisu je i protokol o výslechu svědka strážníka Stanislava Zelenky (č. 1. 33 správního spisu), který k používání rychloměru uvedl, že pokud projíždějící vozidlo překročí stanovenou rychlost, tak rychloměr vytvoří fotografii a štítek, který se spáruje s fotografií, jen pokud ta je čitelná. Z fotografie, která je součástí správního spisu (č. 1. 2) je zřejmé, že vozidlo, které překročilo dovolenou rychlost, bylo vozidlo stěžovatele, což ani on sám nepopírá. Též je z fotografie zřejmé, že mezi rychloměrem a vozidlem nebyla žádná optická překážka, která by měření ovlivnila. NSS se ztotožňuje se závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 7. 2018, č. j. 33 A 102/2016 - 66, že není možné, aby došlo k tzv. *slip effectu*, tedy ke sklouznutí měřícího paprsku, když z fotografie z provedeného měření je zcela zřejmé, že záměrný kříž je umístěn na přední části vozidla (kde správně má být) a nikoliv například v blízkosti světel nebo částečně mimo vozidlo.

[14] S námitkou neprovedení důkazu Návodem se krajský soud řádně vypořádal v bodech 23 a násl. rozsudku, ve kterém správně připomněl rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2017, č. j. 2 As 191/2017 - 56. Podle jeho závěrů nejsou pochybnosti o bezvadném měření rychlosti vozidla, pokud certifikovaný a ověřený rychloměr poskytl jednoznačný výsledek měření rychlosti namísto chybového hlášení, tak jak se tomu stalo v projednávaném případě. Návod navíc není nutné provést, pokud je možné z ostatních důkazů učinit závěry o zákonnosti průběhu měření (viz rozsudek NSS č. j. 4 As 118/2013 - 61). Soulad měření s Návodem tak bylo

pokračování

v projednávaném případě možné předpokládat a není zřejmé, jak by při řádně provedeném měření mohlo dojít k nesouladu s Návodem. Stěžovatel sám žádný konkrétní nesoulad, kvůli kterému by bylo možné pochybovat o správnosti rychloměru, kromě tzv. *slip effectu*, neuvádí. S touto námitkou se žalovaný i krajský soud řádně vypořádali. NSS se tak ztotožňuje s jejich závěry ohledně nadbytečnosti provedení důkazu Návodem.

[15] V kasační stížnosti namítaný rozsudek NSS č. j. 7 As 27/2016 - 31 se od projednávané věci liší tím, že v tehdejší případě krajský soud pouze obecně konstatoval, že se správní orgány otázkou neprovedení Návodu jako důkazu již zabývaly a že on se s jejich závěry ztotožňuje. Takový závěr je ale nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. V tehdejší případě měl navíc stěžovatel odborný posudek, který správní orgány odmítly provést a nijak se s ním nevypořádaly. V nyní projednávaném případě však krajský soud řádně uvedl v bodech 23 - 27 důvody, proč je soulad měření s Návodem zřejmý i bez provedení navrhnutého důkazu Návodem, a stěžovatel žádný další důkaz k této skutečnosti nenavrhol. Vyjádření ČMI je obecnou formou odpovědi na žádost o informace, ve které se pouze uvádí, že nelze vyloučit chyby v měření, i když měření proběhne (tj. nezobrazí se chybové hlášení), ale nevztahuje se ke konkrétnímu případu ani ke konkrétnímu měřicímu zařízení a umístění záměrného kříže. Ačkoliv není pravdivé tvrzení krajského soudu, že stěžovatel nedoložil žádné „vyjádření“ ČMI, jelikož fakticky doložil k žalobě výše uvedenou odpověď ČMI, krajský soud správně v bodě 26 rozsudku uvedl, že tyto odpovědi podávají pouze již zcela zřejmé a obecné informace o nutnosti dodržování Návodu, což však v projednávaném případě není nijak sporné.

[16] Druhá námitka směřovala vůči nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti úvahy o výměře pokuty.

[17] Dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 1 500 do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 až 4 a písm. k).

[18] Dle § 37 zákona o přestupcích má správní orgán při určení druhu sankce a její výměry přihlídnout zejména k povaze a závažnosti přestupku, k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, k osobním poměrům pachatele a k tomu, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.

[19] Dle § 38 zákona o přestupcích je povaha a závažnost přestupku dána zejména významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen, významem a rozsahem následku přestupku, způsobem spáchání přestupku, okolnostmi spáchání přestupku, u fyzické osoby též druhem a mírou jejího zavinění, popřípadě pohnutkou, je-li tato známkou skutkové podstaty přestupku, délkou doby, po kterou trvalo protiprávní jednání pachatele nebo po kterou trval protiprávní stav udržovaný protiprávním jednáním pachatele a počtem jednotlivých dílčích útoků, které tvoří pokračování v přestupku.

[20] Z judikatury NSS vyplývá, že jakkoliv má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2005, č. j. 8 As 5/2005 - 53, č. 1062/2007 Sb. NSS). V projednávaném případě zvolil správní orgán I. stupně uložení pokuty na horní hranici zákonného rozpětí, tedy ve výši 2 500 Kč. Své rozhodnutí o výši uložené pokuty odůvodnil tím, že na stěžovatele nelze pohlížet jako na bezúhonného. Tento závěr dovodil z výpisu z karty řidiče, podle které se stěžovatel dopustil celkem osmi přestupků, z nichž sedm bylo právě překročení dovolené rychlosti. Z toho dovodil, že uložené správní tresty neměly vliv na to, aby takového jednání zanechal. Dále přihlédl k času spáchání přestupku, jelikož k přestupku došlo v období, kdy je na silnicích zvýšený provoz a s tím související zvýšený pohyb chodců. Naopak se nezabýval osobními ani majetkovými

poměry, jelikož zákonná sazba pokuty nedosahuje výše, která by mohla být považována za likvidační.

[21] Namítaný rozsudek NSS č. j. 9 As 56/2019 - 28 není přílehlavý, jelikož se týkal případu, kdy správní orgány rozhodly o výši pokuty pouze na základě citace obecných zákonných kritérií bez jakékoliv aplikace na případ tehdejší stěžovatelky. V nyní projednávané věci však uvedly konkrétní skutečnosti, kterými se při rozhodování o výši sankce zabývaly a z čeho usoudily, že je nutné přikročit k uložení pokuty v horní hranici zákonné sazby. Uvedly, že k překročení zákona došlo u stěžovatele vícekrát a že ani dřívější postih ho nevedl k respektování pravidel silničního provozu. V posuzovaném případě správní orgány přílehlavě reflektovaly potřebu zvýšené represe ukládané sankce s ohledem na osobu pachatele. Šlo sice o pouze mírné překročení dovolené rychlosti o 7 km/hod., nicméně osoba pachatele i s přihlédnutím k tomuto malému překročení nezavdává pochybnosti o přiměřenosti výši pokuty. Rozhodnutí správních orgánů i rozsudek krajského soudu tedy obstojí.

[22] Je třeba zdůraznit, že kritéria vyjmenovaná v § 37 a 38 zákona o přestupcích jsou demonstrativní. Není tedy třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem přezkoumaly naplnění každého z nich. Správní orgán I. stupně v posuzované věci nepřekročil zákonné meze správního uvážení a stanovil sankci v přiměřené výši (srov. rozsudek ze dne 16. 8. 2016, č. j. 6 As 119/2016 - 36, nebo rozsudek ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 As 80/2020 - 36).

[23] Skutečnost, že v době spáchání přestupku nebylo na ulici žádné jiné auto či chodec, a proto není možné tvrdit, že v daném čase je na tomto místě zvýšený provoz, není relevantní. Krátký okamžik, během něhož došlo ke spáchání přestupku, nemá žádnou vypovídací hodnotu. NSS tak souhlasí se závěry krajského soudu ohledně této námitky, kterou se zabýval v bodech 29 - 33 svého rozsudku.

[24] K námitce, že krajský soud nepřihlédl ke skutečnosti, že stěžovatel spáchal přestupek ve formě nedbalosti nevědomé, je třeba uvést, že samotný zákon o přestupcích v § 15 odst. 1 věta druhá uvádí, že k naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty přestupku postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. U přestupku uvedeného v § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákon o silničním provozu neuvádí, že by vyžadoval k naplnění subjektivní stránky úmyslné zavinění nebo nedbalost vědomou, což znamená, že i v tomto případě postačí zavinění z nedbalosti nevědomé. Spáchání přestupku v jeho zákonem očekávané formě není polehčující okolností (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 9. 2020, č. j. 10 As 149/2019 - 43). Správní orgán I. stupně se formou zavinění zabýval na str. 8 svého rozhodnutí, není proto pravda, že by ji opomenul.

[25] Ani námitka, že správní orgány měly přihlídnout k tomu, že se přestupek obešel bez následku, není důvodná. NSS se otázkou posuzování následku u přestupků v oblasti silničního provozu zabýval v rozsudku ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 As 284/2018 - 32, v jehož bodech 24 a 25 uvedl: „*Skutkové podstaty přestupků v oblasti silničního provozu jsou konstruovány ve značné míře právě jako obrožovací. Je tomu proto, že chráněným zájmem je zde bezpečnost a plynulost silničního provozu. Charakteristikou tohoto provozu je hustota, intenzita, pohyb značného množství osob a věcí. Povaha provozu předpokládá vysokou míru sebekázně každého účastníka, dobrovolné a uvědomělé dodržování jeho pravidel, protože možnosti regulace, včetně zásahů proti porušování, jsou omezené. Riziko vzniku škod na životech, zdraví a majetku je přitom trvale přítomné. Důležitou funkcí sankčních oblastí práva je preventivní působení na adresáty uložených povinností, ať již v rovině příkazů nebo zákazů. Jestliže k naplnění skutkové podstaty obrožovacího přestupku postačí právě brozba následků, je přestupek dokonán jednáním, které obrožuje bezpečnost silničního provozu, aniž by bylo požadováno, aby došlo k poruchovému následku, tedy typicky k dopravní nehodě se škodami na zdraví či majetku. To, že k takovému následku nedošlo, nelze proto v rámci ukládání správní sankce*

pokračování

u obrožovacích deliktů zohlednit ve prospěch pachatele.“ Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgány ani krajský soud nepochybily, když nepřihlíděly ke skutečnosti, že se přestupek v projednávaném případě obešel bez následků, jako ke skutečnosti polehčující.

[26] K nesouhlasu stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet vyjádřenému v kasační stížnosti soud připomíná, že se jedná o porozsudkovou agendu a že není namístě předkládat tento požadavek znovu státní správě NSS, jak v kasační stížnosti požaduje. Předseda NSS už totiž na obdobnou žádost opakovaně zareagoval. Učinil tak vůči témuž advokátovi přípisem ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7, v němž jasně uvedl, že dalším žádostem téhož advokáta a stejného obsahu již odmítne bez dalšího vyhovět. Za této situace je nynější opakovanou žádost, již se stěžovatelův zástupce znovu domáhá odpovědi, kterou již od věcně příslušného orgánu opakovaně dostal, nutno pokládat za účelovou. Nyní rozhodující senát také v souladu s jasným vyjádřením předsedy NSS mu tuto žádost znovu nepředkládal, neboť odpověď na svou žádost již stěžovatelův zástupce obdržel dříve.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Neúspěšný stěžovatel proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

[29] Stěžovatel ve věci opakovaně zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč. Nejprve dne 16. 9. 2020 (č. l. 18 soudního spisu), poté znovu dne 6. 10. 2020 (č. l. 26 soudního spisu). Byly proto naplněny podmínky pro vrácení zaplaceného soudního poplatku (§ 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů) ve výši 5 000 Kč. Soudní poplatek bude stěžovateli vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. listopadu 2020

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu